

Терапію проводили до зникнення ознак еклампсії, поєднуючи з пероральним застосуванням седативних речовин.

Лікування сук із післяродовою еклампсією, що проводилось нами за наведеними схемами дало позитивний терапевтичний ефект, всі тварини одужали, що підтверджується аналізом записів у журналах амбулаторного прийому хворих тварин і власними спостереженнями.

Певною новизною та позитивним вирішенням поставлених завдань є те, що клінічно доведено – внутрішньовенне введення лікарських засобів забезпечує більш динамічний терапевтичний ефект при лікуванні сук хворих на еклампсію. Так у хворих тварин групи Д2 швидше зникали симптоми судом, вони швидше приходили до свідомості. У групі Д1, тварини також 100% одужали, але після тривалішого лікування.

Як вказують інші автори, найефективнішим способом лікування хворих на післяродову еклампсію домашніх м'ясоїдних тварин є комбінування способів введення лікарських засобів, залежно від стану пацієнта.

Діагностика при даній патології не складає особливих труднощів, але від часу надання допомоги стовідсотково залежить виживе тварина чи ні. Тому роз'яснювальна робота з власниками тварин щодо симптомів, надання першої долікарської допомоги при еклампсії досить важлива. Специфічних заходів профілактики при еклампсії немає. Рекомендується повноцінна мінеральна і білкова годівля самок.

Клінічно підтверджено, що лікування сук, хворих на еклампсію доцільне за умов швидкого надання допомоги при даній патології. Із розвитком незворотніх змін у головному мозку при еклампсії, а в подальшому і порушення функцій інших органів часто призводить до летального завершення хвороби.

УДК 636.09:619:616.3:636.4

Копиця М. В., студентка II курсу магістратури спеціальності «Ветеринарна медицина»

Керівник – Слюсар Н. В., кандидат ветеринарних наук, доцент,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський, Україна

КОМПЛЕКСНА ФАРМАКОТЕРАПІЯ ГАСТРОЕНТЕРИТІВ СВИНЕЙ

Важливим продуктом у харчуванні людей в нашій країні є м'ясо свиней. Виробництво продукції свиначства, являється важливою державно-економічною проблемою та має соціально – політичне завдання, розв'язання якого дасть змогу задовольнити потреби населення у продуктах харчування. Як і інші живі істоти свині хворіють різними хворобами. Серед хвороб незаразної етіології часто зустрічаються захворювання органів та системи органів травлення у поросят, і зокрема, запалення шлунку і кишок. Причин багато, але основними, на нашу думку, є порушення годівлі та утримання як свиноматок так і поросят.

Оскільки серед підсвинків даного господарства часто зустрічаються хвороби пов'язані з розладами роботи шлунково-кишкового тракту то ця тема, на сьогодні, актуальною.

Для лікування гастроентериту поросят нами було запропоновано і апробовано 2 терапевтичні схеми, в яких застосовували ферментні препарати, антимікробні, адсорбенти, М-холінолітик, тощо.

При клінічному обстеженні тварин, які вже вважались захворілими, відмічалось загальне пригнічення, поганий апетит і відмова від корму, в деяких регургітація, температура тіла спочатку була в межах норми, а пізніше підвищувалась до 40-41° С. Дихання в тварин поверхнєве, тип дихання реберно-абдомінальний, кількість дихальних рухів – 11-12 за хв., серцебиття прискорене, кон'юнктива блідо-рожевого кольору, що свідчить про пригнічення гемопоезу і зниження гематологічних показників нижче норми. Фекалії на початку захворювання рідкі, іноді спостерігаються закріпи.

Щоб поставити діагноз на гастроентерит необхідний комплексний підхід, тобто провести аналіз годівлі поросят, враховувати етіологічні фактори, характерні клінічні ознаки, результати патолоанатомічного розтину та лабораторні дані, а також провести диференційну діагностику інших хвороб із подібною клінікою.

В механізмі патогенезу хвороби є запалення шлунку, тонких кишок, яке виникає внаслідок безпосереднього впливу етіологічних факторів та пошкоджуючої дії на слизову оболонку алергічних і аутоімунних процесів. Розвиток патологічного процесу, порушення порожнинного та мембранного травлення і всмоктування поживних речовин, залежить від характеру та інтенсивності ураження кишечника, розвитку дисбактеріозу й аутоінтоксикації, стану загальної резистентності організму.

Деякі вчені вважають, що в механізмі розвитку та перебігу хвороби важлива роль належить активним біогенним амінам і в першу чергу гістаміну який у великій кількості утворюється в кишечнику. Надлишок в організмі гістаміну і інших біогенних амінів, порушує нервові процеси і тonus гладеньких м'язів шлунково-кишкового тракту, кровоносних судин, бронхів і спричиняє біль, посилює запалення. Зменшення, на самому початку запалення, моторної і секреторної функцій кишок призводить до порушення травлення. При неправильному лікуванні запальний процес набуває хронічного перебігу. Хронічний перебіг даної хвороби зустрічається, головним чином у поросят після відлучення та в поросят 1,5 – 3-4 місячного віку. У хворих тварин апетит послаблений, або поступово зникає. Пригніченість, залежування, часто з'являються закріпи. При хронічному перебігу захворювання, у випадку покращення умов годівлі та утримання, можливе самовидужання, але поросята, які перехворіли на гастроентерит, нерідко відстають у рості і продуктивність їх в подальшому знижена.

Найбільш вдале поєднання фармакологічних препаратів, у першій лікувальній схемі, з урахуванням фармакокінетики препаратів у хворому організмі поросят, та покращення, при цьому, годівлі тварин спричинило швидше видужання у дослідній групі.